

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Η ΕΛΛΑΣ ΩΣ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ.

395 — 1204 μ. Χ.

Περὶ τὴν ἔξοδον τῆς Δ' μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος διαιρεθέντος τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους μεταξύ τῶν τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου υἱῶν καὶ διαδόχων: Ἀρκαδίου καὶ Ὠνορίου εἰς ἀνατολικὸν καὶ δυτικὸν, ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς Μακεδονίας συμπεριελήφθη ἔκτοτε εἰς τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης μὲν αὐτοῦ, τοῦ Βυζαντίου, καλεῖται συνήθως βυζαντινὸν, ἕνεκα δὲ τοῦ προέχοντος ἐν αὐτῷ ἑλληνικοῦ στοιχείου θεωρεῖτ' εὐλόγως ὡς ἑλληνικόν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐποχὴν ἐπανεληφθήσαν ἀπειλητικώτερον ἢ ἄλλοτε αἱ εἰσβολαὶ τῶν Γότθων. Πολὸν χρόνον οἱ βάρβαροι οὗτοι, ἀφοῦ ὁ αὐτοκράτωρ Κλαύδιος τοὺς κατετρόπωσεν, ὡς προεῖρηται, ὁ δὲ διάδοχος αὐτοῦ Αὐρηλιανὸς τοῖς παρεχώρησε κατὰ τὸ 274 ἔτος τὴν ἐπαρχίαν τῆς Δακίας πέραν τοῦ Ἰστροῦ, ἔμενον ἐνταῦθα ἤσυχοι, διατελοῦντες ἐν εἰρηνικῇ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπιμιξία καὶ ὑπηρετοῦντες ὡς μισθοφόροι εἰς τοὺς στρατοὺς τῶν αὐτοκρατόρων· κατὰ πρῶτον δὲ τῷ 376 ἔτει, ὅτε οἱ Οὐννοι

